

Arrest

nr. 99 124 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WATHION en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Qala Haji Guldaad, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Toen de taliban midden jaren '90 aan de macht kwamen in Afghanistan, vervoegde uw broer hun rangen. Ook na de val van het talibanregime bleef hij actief binnen deze groepering.

Eind 2010 of begin 2011 kwamen de twee lokale leiders van de taliban naar uw woning. Ze vroegen of u de broer was van M. S.. U bevestigde dit waarop de mannen u twee Kalasjnikovs en twee walkie talkies overhandigden die u voor hen moest bewaren. Ze zouden deze de volgende dag komen ophalen, maar kwamen nadien niet meer opdagen. Een week later viel de politie 's nachts binnen in uw woning. Ze vonden de Kalasjnikovs en de communicatieapparatuur en namen u mee naar

de gevangenis van Qarghayi. U werd één week lang geslagen en gemarteld door de politie die wou achterhalen of u voor de taliban werkte.

Nadat u 35 dagen was vastgehouden werd u 's nachts vrijgelaten door een cipier die was omgekocht door uw neef S.. U werd opgewacht door twee mannen die u naar het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar brachten. Vervolgens werd u overgedragen aan een andere persoon die u naar een trainingskamp van de taliban bracht in het district Sarkani, provincie Kunar, waar ook uw broer zich bevond. In dat kamp werden mensen opgeleid om zelfmoordaanslagen te plegen. U voelde zich er onveilig en toen uw broer zich drie maanden later naar Waziristan in Pakistan begaf, contacteerde u uw neef S. die uw vertrek uit Afghanistan regelde.

Eind april 2011 verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 15 mei 2011 aan in België, waar u twee dagen later asiel aanvraagde. U werd voor verdere inlichtingen opgeroepen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 mei 2011, maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Op 16 juni 2011 diende u een nieuwe asielaanvraag in.

U durft niet naar Afghanistan terugkeren omdat u vreest door de overheid veroordeeld te worden tot een levenslange gevangenisstraf of de doodstraf omwille van uw vermeende samenwerking met de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vader, drie oproepingsbrieven van de politie van Qarghayi, twee foto's van uw broer en twee verzendingsbewijzen uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde contacten met de Taliban en daaruit voortvloeiende problemen met de Afghaanse overheid waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de gebeurtenissen die leidden tot uw arrestatie een vage en weinig coherente indruk maakten. Zo verklaarde u dat de twee leiders van de taliban in uw district eind 2010 plots naar uw huis kwamen en u de opdracht gaven om twee wapens en communicatieapparatuur gedurende één dag voor hen te bewaren (CGVS 2, p. 5). Gevraagd waarom ze wilden dat hun materiaal één dag lang werd bewaard, verklaarde u dat vreemd genoeg niet te weten (CGVS 2, p. 6). Voorts is het opmerkelijk dat de taliban hun wapens net in uw woning wilden onderbrengen. Zelf was u immers geen lid of sympathisant van de taliban (CGVS 1, p. 18). Bovendien was de taliban voordien nog nooit naar uw huis gekomen om u om een gunst te verzoeken, verklaarde u de bewuste talibanleiders nooit eerder te hebben ontmoet en gaf u toe hen alleen van naam en reputatie te kennen (CGVS 2, p. 5 – 6). U vermoedt dat deze mannen naar uw huis kwamen omdat uw broer al verschillende jaren een actief lid is van de taliban en deze mannen hem waarschijnlijk kenden (CGVS 2, p. 5). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw broer actief was in het district Sarkani van de provincie Kunar en zijn laatste bezoek aan jullie woning zich drie jaar voordien had afgespeeld waarna er tussen jullie geen onderling contact meer had plaatsgevonden (CGVS 1, p. 18 – 19). Dat de taliban zich in het holst van de nacht tot een persoon zouden wenden die ze nog nooit hebben gezien met de vraag hun wapens gedurende één dag te bewaren, is dan ook hoogst opmerkelijk. Bovendien is het ook erg onduidelijk waarom de taliban hun wapens voor één dag in bewaring wilden geven; te meer daar u vertelde dat de taliban in uw regio van niemand schrik hebben, zelfs niet van de politie (CGVS 2, p. 7). Dat de taliban vervolgens het bestaan van deze wapens en communicatieapparatuur blijkbaar uit het oog waren verloren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook bij uw verklaringen over uw arrestatie de nodige vraagtekens dienen te worden geplaatst. Zo verklaarde u dat de politie één week nadat u de wapens had ontvangen, binnenviel in uw woning en u arresteerde. Gevraagd hoe de politie wist dat u daar wapens bewaarde, verklaarde u dit niet te weten. Tot twee maal toe stelde u dat de inwoners van uw dorp 's nachts hun velden irrigeren en dat één van hen misschien het bezoek van de taliban had opgemerkt (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 6). Toen u er attent op werd gemaakt dat u had verklaard dat deze incidenten zich in de winter afspeelden en het bijgevolg weinig waarschijnlijk was dat de boeren dan hun velden zouden irrigeren, paste u uw verklaringen aan en stelde u dat sommige dorpingen zich 's nachts op straat begeven om hun eigendom te bewaken uit vrees voor dieven (CGVS 2, p. 7). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de opmerkingen van het CGVS, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Tevens komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw 35 dagen durende verblijf in de gevangenis in het gedrang door de weinig doorleefde verklaringen die u aflegde over de omstandigheden waarin u in de gevangenis hebt geleefd. Zo verklaarde u gedurende die periode opgesloten te zijn geweest in een gemeenschappelijke cel waar ongeveer tien gedetineerden verbleven. Gevraagd naar de identiteit van uw medegevangenen, verklaarde u slechts met één van hen te hebben gepraat en enkel de naam van die persoon te kennen. Van de overige gedetineerden die werden vastgehouden in dezelfde cel als u kende u vreemd genoeg geen enkele naam (CGVS 2, p. 8 – 9). Dit is des te opmerkelijker aangezien u even later verklaarde dat u in de gevangenis uw voedsel deelde met celgenoten die afkomstig waren uit afgelegen dorpen waardoor hun familie hen niet van eten kon voorzien (CGVS 2, p. 11). Dat u meer dan een maand met verschillende gedetineerden in één cel zou hebben doorgebracht, maar u slechts één van deze medegevangenen bij naam kunt noemen, doet dan ook verdere twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen over uw ontsnapping uit de gevangenis maakten overigens een bedenkelijke indruk. Zo stelde u dat u om één uur 's nachts uit uw cel werd gehaald door een politieagent. Deze agent nam u mee tot aan de poort van het complex waar u werd vastgehouden en vertelde u vervolgens dat er twee mannen op u zouden wachten in Lal Khanabad. Op de weg van uw cel tot aan de poort van het complex zag u geen enkele andere agent. Ook de poort werd door niemand bewaakt (CGVS 2, p. 12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat het complex waar het districtscentrum en de gevangenis zijn gevestigd 's nachts nagenoeg verlaten zou zijn en dat niemand de poort van dat complex zou bewaken. U gaf immers zelf aan dat de taliban in Qarghayi 's nachts het districtscentrum aanvallen (CGVS 2, p. 7).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw ontsnapping geregeld werd. Zo verklaarde u dat uw neef S. voor 12.000 dollar een persoon had omgekocht die uw vrijlating zou regelen. U wist echter niet wie die persoon was die door uw neef werd omgekocht en u verklaarde er evenmin van op de hoogte te zijn hoe uw neef die persoon had gevonden (CGVS 2, p. 11 – 12). Even later verklaarde u echter dat u van uw neef had vernomen dat diens zakenpartner degene was die de persoon had gevonden die uiteindelijk door uw neef werd omgekocht (CGVS 2, p. 15). U wist echter evenmin wie die zakenman was. U kon enkel mededelen dat hij tot de Pashai-etnie behoorde (CGVS 2, p. 13). Dat u incoherente verklaringen aflegt over dergelijke essentiële aspecten van uw asielrelaas zorgt ervoor dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling komt te staan.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend bewijs hebt voorgelegd waaruit blijkt dat u 35 dagen in de gevangenis hebt gezeten en dat de Afghaanse autoriteiten sinds uw ontsnapping naar u op zoek zouden zijn wegens uw vermeende banden met de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legde u drie brieven van de politie voor die na uw ontsnapping aan de malik van uw dorp zouden zijn bezorgd (stukken 3, 4 en 5). In deze brieven staat evenwel enkel dat u wordt aangemaand u zo snel mogelijk aan te melden bij het politiekantoor van Qarghayi in het kader van een specifiek onderzoek. Nergens wordt vermeld dat u een gezochte voortvluchtige bent of dat de politie u zou willen arresteren. Toen u met de inhoud van deze documenten werd geconfronteerd, verklaarde u dat politie het niet expliciet schreef, maar dat u wel degelijk door hen wordt gezocht (CGVS 2, p. 15). Gevraagd waarom de politie dan niet expliciet schreef dat u uit de gevangenis was ontsnapt en de autoriteiten u wilden arresteren, antwoordde u dat dit van hen afhing (CGVS 2, p. 15), hetgeen echter niet weet te overtuigen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bijgevolg kunnen dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval bleek.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, u worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. Ter zake merk ik op dat voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalft indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. U

bent een volwassen man die tot de Pashtounse meerderheid behoort. U hebt een passieve kennis van de tweede nationale taal in Afghanistan (CGVS 1, p. 4). U hebt vijf jaar ervaring als kleermaker (CGVS 1, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw familie financieel gezien welstellend is. Zo beschikt uw familie over 20 jerib grond in Qarghayi die worden bewerkt door een boer (CGVS 1, p. 5). U verklaarde zelf dat uw familie rijk is (CGVS 1, p. 9). Wanneer jullie de opbrengst van jullie gronden kregen, ging het blijkbaar om een dermate groot bedrag dat jullie het niet zelf wilden bijhouden maar het onderbrachten bij uw neef S. in Jalalabad (CGVS 1, p. 22). Deze neef is overigens een welvarende zakenman die eveneens uw reis naar België heeft geregeld en bekostigd (CGVS 2, p. 15). Bovendien bent u verloofd met de zus van S., die momenteel bij hem verblijft in Jalalabad (CGVS 1, p. 7 – 8 en p. 19). Er kan dan ook aangenomen worden dat u in Afghanistan beroep kan doen op een kapitaalkrchtig netwerk waarop u kan steunen. Wanneer u tot slot geconfronteerd werd met de mogelijkheid van een intern hervestigingsalternatief, stelde u dat alle provincies door de regering worden gecontroleerd en u dus overal gearresteerd zou kunnen worden (CGVS 1, p. 22). Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Afgaanse autoriteiten. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

Bij de evaluatie van de geldende veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 beduidend verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uwen hoofde een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's van u en uw vader bevatten enkel gegevens betreffende de identiteit van u en uw vader die in deze beslissing niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Wat de twee door u voorgelegde foto's betreft dient er op gewezen te worden dat deze geen enkele indicatie bevatten omtrent de identiteit en hoedanigheid van de erop figurerende personen. De verzendingsbewijzen uit Afghanistan tonen tot slot enkel aan dat u contacten heeft in Kabul en Nangarhar, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken, en zijn bijgevolg evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Hij stelt ook dat hij zich niet in een ander deel van Afghanistan kan vestigen, aangezien hij in heel Afghanistan wordt gezocht.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift, naast de stukken die hij reeds eerder voorlegde (foto's van de broer van verzoeker en brieven van de Afgaanse autoriteiten), medische stukken toe over zijn letsels. Hij stelt dat hij in de gevangenis werd gefolterd en geslagen en dat hij daar letsels heeft opgelopen waarvan hij nu nog steeds last heeft.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Stukken

De Raad weert de medische stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd uit de debatten.

De Raad kan nieuwe gegevens die in het oorspronkelijk verzoekschrift zijn opgenomen immers slechts onderzoeken als de verzoeker aantoont dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure (artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet). Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker een eerste maal heeft gehoord op 11 april 2012 en een tweede maal op 10 augustus 2012. De medische stukken dateren van 20 oktober 2011, 30 januari 2012, 2 maart 2012 en 10 april 2012. Bijgevolg had verzoeker de mogelijkheid om deze stukken reeds tijdens één van zijn twee gehoren bij het Commissariaat-generaal voor te leggen en maakt hij niet aannemelijk waarom hij deze stukken niet eerder heeft neergelegd.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing terecht gesteld dat het hoogst opmerkelijk is dat de taliban zich in het holst van de nacht tot een persoon zouden wenden die ze nog nooit hebben gezien met de vraag hun wapens gedurende één dag te bewaren. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het feit dat de taliban vervolgens het bestaan van deze wapens en deze communicatieapparatuur blijkbaar uit het oog waren verloren, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het mogelijk is dat de taliban ervan uitgingen dat verzoeker hen zou helpen omdat zijn broer lid is van de taliban. Hij stelt ook dat de taliban verzoeker waarschijnlijk bij hun organisatie probeerden te betrekken en dat dit een test was om te zien of hij de taliban zou helpen. Hij stelt ook dat het mogelijk is dat de taliban moesten vluchten en dat ze hierdoor niet genoeg tijd hadden om de wapens en de walkie talkies te komen ophalen. Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Als de taliban verzoeker werkelijk bij hun organisatie hadden willen betrekken dan was het logischer geweest dat ze dit eenvoudigweg aan verzoeker hadden voorgesteld. Dit was niet alleen voor alle partijen duidelijker geweest maar dit was ook veiliger geweest voor de talibanleden. Nu liepen ze immers het risico dat iemand hen met de wapens en de walkie talkies zou zien of dat verzoeker hen bij de autoriteiten zou aangeven en de politie hen zou opwachten als ze de wapens en de walkie talkies terug kwamen ophalen.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat het feit dat verzoeker meer dan een maand met verschillende gedetineerden in één cel zou hebben doorgebracht, maar slechts één van deze medegevangenen bij naam kan noemen, verdere twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat er een verloop was van medegevangenen en dat hij getraumatiseerd was door de foltering en de ondervragingen waardoor het niet abnormaal is dat hij niet communiceerde met de andere gevangenen. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Zelfs als hij zelf niet met de andere gevangenen sprak en de gevangenen kwamen en gingen, moet hij toch de namen van die gevangenen hebben opgevangen en dus meer dan één medegevangene bij naam kunnen noemen. Verzoeker zat immers meer dan een maand in één kamer met verschillende gevangenen. Bovendien kon hij wel zeggen dat sommigen in de gevangenis zaten voor eigendomsconflicten, sommigen voor gevechten en anderen voor landdisputen (gehoorverslag, 9). Dat toont aan dat de gevangenen met elkaar spraken en dat verzoeker deze gesprekken opving.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over hoe zijn ontsnapping werd geregeld. Eerst verklaarde verzoeker immers het volgende: *“Hoe heeft hij [verzoekers neef] die persoon gevonden die hij kon omkopen? Hij heeft mij dat niet verteld”* (gehoorverslag, 11-12). Even later luiden zijn verklaringen echter heel anders: *“Wat kunt u me vertellen over de zakenpartner van uw neef die uw tocht heeft geregeld? Ik weet niet veel over die persoon die de partner is van mijn neef. Het was pas nadien dat mijn neef vertelde dat hij een grote rol speelde in mijn vrijlating. Welke rol speelde hij precies? Hij vond de persoon om om te kopen (...)”* (gehoorverslag, 15). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zijn ontsnapping niet zelf heeft geregeld en dat hij over de zakenpartner van zijn neef weinig details kan geven. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat in de drie brieven van de politie nergens wordt vermeld dat verzoeker een gezochte voortvluchtige is of dat de politie verzoeker zou willen arresteren. In deze brieven staat enkel dat verzoeker wordt aangemaand zich zo snel mogelijk aan te melden bij het politiekantoor van Qarghayi in het kader van een specifiek onderzoek. Verzoeker merkt op dat uit de brieven blijkt dat de Afghaanse autoriteiten hem zoeken en dat de commissaris-generaal dit niet betwist. Hij stelt ook dat de brieven zijn asielrelaas niet weerleggen. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de brieven verzoekers asielrelaas ook niet bevestigen. Bovendien kunnen documenten een geloofwaardig relaas wel ondersteunen, maar kunnen ze de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dit ook niet.

Verzoeker stelt dat hij zich niet in een ander deel van Afghanistan kan vestigen, omdat hij in heel Afghanistan wordt gezocht. Hierboven is echter reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER